

[Finansministeren.]

forholdene i udlandet, både hvad angår betalingsbalancen, og hvad angår inflationen. Der er derfor naturligvis ikke tale om, at vi kan bygge en politik op, som kan give ubetinget garanti mod underskud på betalingsbalancen, i hvert fald en overgang, eller mod inflation. Jeg har heller aldrig givet udtryk for noget sådant, og allerede af den grund er spørgsmålet hen i vejret. Men dertil kommer, at jeg desværre ikke foreløbig har udsigt til at komme i den situation at få min politik gennemført. Det ærede medlem vil sikkert vide, at det forlig, der blev gennemført op til påske, ikke var udtryk for min politik. Det var et kompromis, og et kompromis — jeg ved nok, at det ærede medlem ikke plejer at deltage i de kompromisser, vi slutter her på rigsdagen — er jo ifølge sin natur aldrig 100 pct. udtryk for noget enkelt partis eller nogen enkelt persons ønsker. Hvis jeg skulle have haft mine ønsker opfyldt til 100 pct. i de 5—6 år, jeg har siddet på rigsdagen, var den økonomiske politik på mange punkter blevet anderledes i dag, og så tror jeg for min del, at vi var kommet noget nærmere til ligevægt på betalingsbalancen og til en effektiv bekæmpelse af inflationen. Men det har jo ikke nogen praktisk betydning. Jeg skal derfor blot på det ærede medlems spørgsmål svare, at det forekommer mig at være et spørgsmål uden mening, og et sådant spørgsmål er der jo ingen realitet i at forsøge på at besvare.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde, at han gav ikke noget for den agtelse, man kan opnå i udlandet ved at skære levestandarden ned, og specielt kunne han ikke lide at skære levestandarden ned, når det hang sammen med krigsforberedelser. Jeg gad dog vidst, om denne udtalelse skal opfattes helt alvorligt. Såvidt jeg ved, nærer det ærede medlem stor agtelse for et land, hvis økonomiske politik i mange år er gået ud på at gennemføre bl. a. en stærk oprustning ved at skære befolkningens levestandard ned. Det gjorde et betydeligt indtryk på mig, da den socialdemokratiske pennefører i „Nationaltidende“ i mandagskronikken i en polemik for et års tid siden skrev, at de østeuropæiske lande havde den fordel fremfor os, at de kunne holde levestandarden nede, når de ville, og så kunne de gennemføre den politik, der passede dem. Det er jo rigtigt, for hvorledes er det blevet muligt for Sovjetunionen at gennemføre en betydelig industrialisering og en betydelig oprustning trods det, at produktionen i dette store land pr. indbygger er meget mindre end hos os? Ja,

det er blevet muligt ved, at Sovjetunionen netop har holdt levestandarden, specielt den brede befolknings levestandard, nede på et niveau, som man ikke ville vove at tænke på at byde danske arbejdere, heller ikke de arbejdere, på hvis vegne det ærede medlem hr. Alfred Jensen udviste en så stor forargelse.

Må jeg så ikke i anledning af denne forargelse sige, at jeg har indtryk af, at den forbitrelse, det ærede medlem taler om hos arbejderne, for en stor del, hvis den findes, er et kunstprodukt. Der er jo fra det ærede medlems partis side og specielt i dets hovedorgan gjort et systematisk arbejde for at opbidse befolkningen mod skatterne og mod den politik, vi fører her i landet. Det er jo nu engang sådan — det vil ingen agitation kunne bortforklare —, at arbejdernes levestandard her i landet er bedre end i de allerfleste andre lande; at den er meget bedre end i de østeuropæiske lande, kommer man ikke bort fra. Jeg vil derfor anbefale det ærede medlem ikke at forsøge på at grave den gamle frase om at skære i levende kød op af jorden igen, for der skal nu engang være et vist forhold mellem virkeligheden og agitationen, ellers er der trods alt ingen, der lytter.

Jeg anbefaler forslaget til fortsat velvillig behandling.

Oluf Pedersen: Det er med en vis interesse, jeg slår fast, at den måde, hvorpå hele dette spørgsmål blev startet i vinter, både af indenrigs- og boligministeren og af finansministeren, nu er opgivet, og at man nu anerkender, at de vanskeligheder, der foreligger, er dem, jeg fremhævede dengang: underskuddet på betalingsbalancen og inflationen. Det er dog altid et fremskridt, at man nu ved, hvad det er, man skal bekæmpe. Så kommer spørgsmålet, hvordan man skal bekæmpe de to vanskeligheder. Det, jeg sagde dengang om opsparing i forhold til betalingsbalancen, står jeg ved. Tror den højtærede minister, at det forslag om bunden opsparing, der blev gennemført sidste efterår, giver nogen besparelse? Skatteyderne skal spare, pengene betales ind i banker og sparekasser, og de låner dem ud igen. Hvilken købekraft begrænses derved?

Jeg er ikke uenig med den højtærede finansminister i, at en begrænsning af købekraften virker, men det gør det foreliggende forslag om bunden opsparing slet ikke. Der bindes visse midler, men når finansministeren kan få flertal derfor i finansudvalget, kan han give dem fri igen. Jeg har da læst i pressen og forøvrigt også hørt fra mere kompetent sted, at det var meningen, pen-